

дѣте, завито съ скъсани дрѣхи, радва се прѣзъ прозореца на това свѣтило. Слаба свѣтлинка пада върху неговото лице и то забравя всички болки. Съ своитѣ лжчи дава животъ въ такива кжщи пълни съ скръбъ и мъки.

— Ахъ, слънце, слънце! Благодарж ти, че обикаляшъ мене бѣдния, болния; развеселявашъ ме съ своитѣ топли лжчи и ми давашъ надежда за по-скоро оздравяне! — Така говореше болния, когато си играеше слънцето по неговото блѣдно лице.

Радва се на слънцето и нашия пѣтель. Радостно затуна своитѣ крила и весель подскокнж на плета, като изказа благодарността си на слънцето съ едно ясно „кукуругу!“

А въ градината, на полето, въ гората — безъ брой птици посрѣщатъ слънчевитѣ поздрави и весело, весело обрѣщатъ погледитѣ си къмъ него! . . .

